

**בפורמט עומד לנוחות מירבית
עם הנחיות הלכתיות ומנהגי הרבי**

פתח דבר

לאחרי כל ההכנות לחג, ולימוד הלכותיו – פעמים, אשר כשמגיעים לליל הסדר, מחמת המאמץ בהכנת החג וסידור צרכיו, מתקשים לזכור את פרטי ההנהגה הרצויה בלילה זה. לשם כך, מוגשת לפניכם 'הגדה של פסח' – מאירת עיניים בפורמט עומד, לנוחות מירבית על שולחן ליל הסדר.

בין קטעי ההגדה, נוספו הנחיות מעשיות המחייבות על פי ההלכה, וכן את ההנהגות שנמסרו מרבתינו נשיאנו. חלק מהוראות כבר נכתבו על ידי רבינו הזקן בעצמו. בהגדה זו נוספו ההנהגות שהתווספו במרוצת הדורות על פי הוראות רבתינו נשיאנו, ומנהגי הרבי.

וזאת למודעי, ההנחיות ההלכתיות בהגדה הובאו בקצרה למען ירוץ בו הקורא בליל הסדר עצמו, על מנת ללמוד את כל הלכות פסח כדבעי, הוצאנו לאור את הספר "הלכה למעשה - פסח"

יהי רצון שעל ידי העיסוק המוגבר בהלכות חג הפסח, גאולת מצרים – נבוא תיכף ומיד, באופן של 'פסח', דילוג וקפיצה לגאולה העתידה. בהתגלות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח תיכף ומיד ממש.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

יו"ל ע"י מכון הלכה חב"ד

© כל הזכויות שמורות

אין לצלם או להעתיק קטעים/חלקים מהספר ללא רשות בכתב מהמו"ל
 הערות והארות ניתן לשלוח למייל office@smstarav.co.il
 לשכת ההלכה: סמס לרב: 055-7081737 קו לרב: 077-2251770 אתר: smstarav.co.il
להזמנות 02-3011-770

סדר בדיקת ובעור חמץ

יש להכין נר שעוה, נוצה, כף עץ ושתי שקיות נייר. האחת, להכניס בה את 'פתיית החמץ' שנמצאו בבדיקה. השנייה, שקית גדולה יותר - לעטוף בה את שקית הנייר של 'פתיית החמץ', שאריות הנר של הבדיקה, הנוצה וכף העץ.

ראוי ליטול את הידיים לפני 'בדיקת חמץ'.

המְנַהֵג לְהַנִּיחַ פְּתִיית חֲמֵץ קָשָׁה זְמַן מַה קָדָם הַבְּדִיקָה כְּדֵי שְׂיִמְצָאֵם הַבּוֹדֵק. וְעַל פִּי הַקְּבֵלָה יֵשׁ לְהַנִּיחַ עֲשָׂרָה פְּתִיתִין. וְקָדָם שְׂיִתְחַיֵּל לְבַדֵּק יְבָרֵךְ:

ברכה זו, חלה על בדיקת חמץ, ביטול חמץ שאחר הבדיקה, ושריפת החמץ.

בשעת הברכה, מחזיקים את הנר ביד ימין - כשהוא דלוק.

**בְּרִוֵךְ אֲמָתָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מִלֶּךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו
וְצִוָּנוּ עַל בְּעוֹר חֲמֵץ:**

אין לדבר בין הברכה לתחילת הבדיקה.

מתחילים את הבדיקה מהחדר שבו עומדים בשעת הברכה.

יש לבדוק את הבית ביסודיות, ולחפש בכל המקומות שעלול היה להיכנס בהם חמץ. גם המקומות שניקו אותם לקראת החג, צריכים בדיקה לאור הנר. ומנהגנו, להאריך ביותר בבדיקת חמץ.

וְצִרִיךְ לְחַפֵּשׂ לְאוֹר הַנֵּר בְּכֹל הַמַּחְבֹּאוֹת גַּם בְּסֻדָּקִים
שֶׁבְקָרְקַע. וְלֹא יִדְבֵר בֵּין הַבְּרָכָה לְתַחֲלַת הַבְּדִיקָה אֶפְלוּ
מֵעֵינַי הַבְּדִיקָה. וְנִכּוֹן שֶׁלֹּא יִשִּׁיחַ, שֶׁלֹּא מֵעֵינַי הַבְּדִיקָה, כֹּל
זְמַן בְּדִיקָתוֹ. וְיַעֲמִיד מִבְּנֵי בֵיתוֹ אֶצְלוֹ לְשִׁמְעַת הַבְּרָכָה, שֶׁיִּבְדֹּקוּ
אִישׁ בְּמִקוּמוֹ, וְלֹא יִשְׁיחוּ בֵּינֵיהֶם. וְיִזְהָרוּ לְבִדֵּק תַּחֲלָה בַּחֲדָר
הַסְּמוּךְ לַמָּקוֹם שֶׁשָּׁמְעוּ הַבְּרָכָה, וְלֹא יֵלְכוּ לְבִדֵּק תַּכְף אַחַר
הַבְּרָכָה לְחֲדָר אַחֵר. וְאַחַר הַבְּדִיקָה יִזְהַר, בְּחֻמְץ שֶׁמִּשִּׁיר
לְהִצְנִיעוֹ לְמַחֵר לְשַׂרְפָּה אוֹ לְאַכִּילָה, לְשׁוּמְרוֹ שֶׁלֹּא יוֹלִיכוּהוּ
אָנָּה וְאָנָּה, שֶׁלֹּא יִתְפָּרַר וְיִתְגָּרַר מִמֶּנּוּ עַל יְדֵי תִינּוּקוֹת אוֹ
עֲכָבְרִים. וְגַם צִרִיךְ לְכַטֵּל אַחַר הַבְּדִיקָה וְיֵאמַר:

לאחר הבדיקה, מבטלים ומפקירים את כל החמץ שיש ברשותנו.
ואומרים:

**כָּל חֲמִירָא וְחֲמִיעָא דְאָכָא בְּרִשׁוֹתֵי דְלֹא חֲמִיתִיהּ וְדִלָּא
בְּעִרְתִּיהּ וְדִלָּא יְדַעְנָא לִיהּ לְכַטֵּל וְלִהְיוּ הַפֶּקֶר כְּעַפְרָא
דְאַרְעָא:**

[תרגום: "כל שאור וחמץ שיש ברשותי שלא ראיתיו, ושלא
ביערתי ושאיני יודע עליו יהא בטל ויהא הפקר כעפר הארץ"].
הביטול צריך שיהיה בלב שלם, ומתוך החלטה גמורה - שכל
החמץ שברשותנו, אינו חשוב בעינינו כלל, והרי הוא כעפר ממש.
לאחר הבדיקה, מניחים את הנר, הנוצה ושקית הנייר של 'פתיתי
החמץ' בתוך כף עץ, ועוטפים את הכל - בשקית הנייר הגדולה.
את השקית הגדולה קושרים מלמעלה ומשאירים חלק מידיית
הכף, מחוץ לשקית.

שריפת חמץ

יש לשרוף את החמץ במדורה מיוחדת המיועדת לשריפת חמץ. כדאי להודרו ולשרוף את החמץ במהלך השעה החמישית, ולא בסוף השעה - כדי שהחמץ יספיק להישרף כראוי לפני סוף הזמן המיועד לשריפה.

ביום י"ד בשעה ה' יעשה לו מדורה בפני עצמו וישרפנו ויבטלנו. ובבטול היום יאמר:

**כָּל חֲמִירָא וְחֲמִיעָא דְאָפָא בְּרִשׁוּתֵי דְחֲזִיתִיהּ וְדָלָא חֲזִיתִיהּ
דְחֲמִיתִיהּ וְדָלָא חֲמִיתִיהּ דְבַעֲרִיתִיהּ וְדָלָא בַעֲרִיתִיהּ לְבַטַּל
וְלֵהוּי הַפְּקָר בְּעַפְרָא דְאַרְעָא.**

תרגום: "כל שאור וחמץ שיש ברשותי שראיתיו (מעולם) ושלא ראיתיו (מעולם) שראיתיו (בשעת הבדיקה) ושלא ראיתיו (בשעת הבדיקה), שביערתי ושלא ביערתי, יהא בטל ויהא הפקר כעפר הארץ".

ויש לשרוף עשרה פתיתין ובשעת שרפת החמץ יאמר זה:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בְּשֵׁם שְׁאֲנֵי מְבַעַר חֲמֵץ מִבֵּיתִי
וּמִרְשׁוּתֵי כֹּךְ תִּבְעַר אֶת כָּל הַחִיצוֹנִים וְאֶת רוּחַ הַטְּמֵאָה תַעֲבִיר מִן הָאָרֶץ
וְאֶת יִצְרָנוּ הָרַע תַעֲבִירָהוּ מֵאֲתָנוּ וְתִתֵּן לָנוּ יָב בָּשָׂר לְעַבְדְּךָ בְּאַמֶּת וְכָל סִמְרָא
אֲחָרָא וְכָל הַקְּלָפוֹת וְכָל הַרְשָׁעָה בְּעֵשֶׂן תִּכְלֶה וְתַעֲבִיר מִמְשַׁלַּת יְדוֹן מִן הָאָרֶץ
וְכָל הַמְעַיָקִים לְשִׁכְנֵיהּ תִּבְעַרְם בְּרוּחַ בְּעַר וּבְרוּחַ מְשַׁפֵּט בְּשֵׁם שְׁבַעֲרַת אֶת
מִצְרַיִם וְאֶת אֱלֹהֵיהֶם בְּיָמִים הָהֵם וּבְזִמְן הַזֶּה אֲמֹן סְלָה:

טוב לוודא שהחמץ נשרף כראוי בתוך המדורה (קודם שיאמר "כל חמירא").

סדר קרְבַן פֶּסַח

“וּנְשַׁלְמָה פָּרִים שְׁפָתֵינוּ” וּתְפִלַּת מְנַחָה הִיא בְּמָקוֹם תְּמִיד
שֶׁל בֵּין-הָעֲרֵבִים, וּבְזֶמֶן שְׁבִית הַמִּקְדָּשׁ הָיָה קַיִם, הָיָה הַפֶּסַח
נִשְׁחַט אַחַר תְּמִיד שֶׁל בֵּין-הָעֲרֵבִים. כֵּן רְאוּי לַעֲסֹק בְּסֵדֶר
קְרִבְן-פֶּסַח אַחַר תְּפִלַּת הַמְנַחָה, וַיֹּאמֶר זֶה:

באמירת 'סדר קרבן פסח' הרי זה נחשב כאילו עומד בבית
המקדש, ועושה בפועל את כל הפרטים שמזכיר באמירת סדר
הקרבת הקרבן.

יש להשתדל לומר את 'סדר קרבן פסח' בזמן הראוי להקרבת
הקרבן. כלומר, מזמן 'מנחה גדולה' (אחר תפילת מנחה) ועד
שקיעת החמה.

רצוי להשתדל להבין את 'סדר קרבן פסח'. מנהג רבותינו נשיאנו,
ללומדו בעיון.

קְרִבְן פֶּסַח מְבִיא מִן הַכֹּבָשִׁים אוּ מִן הָעִזִּים זָכָר בֶּן שָׁנָה וְשׁוֹחֲטוֹ בְּעֶזְרָה
בְּכָל מָקוֹם אַחַר חֲצוֹת אַרְבָּעָה עָשׂוֹר דְּרוֹקָא וְאַחַר שְׁחִיטַת תְּמִיד
שֶׁל בֵּין הָעֲרֵבִים וְאַחַר הַטְּבַת גְּרוֹת שֶׁל בֵּין הָעֲרֵבִים. וְאִין שׁוֹחֲטִין אֶת
הַפֶּסַח עַל הַחֲמִץ. וְאִם שָׁחַט קוֹדֵם לְתְּמִיד, כָּשֶׁר, וּבִלְבָד שִׁיְהִי אַחַר
מִמָּרֵס בְּדָם הַפֶּסַח כְּדִי שְׁלֹא יִקְרַשׁ עַד שִׁזְרוּקוֹ דָּם הַתְּמִיד, וְאַחַר כֵּךְ יִזְרוּקוּ
דָּם הַפֶּסַח זְרִיקָה אַחַת כְּנֶגֶד הַיְסוּד. וְכִיצַד עוֹשִׂין? שָׁחַט הַשׁוֹחֲטִים וְקָבַל
הַכֹּהֵן הָרִאשׁוֹן שְׁפָרָאשׁ הַשׁוֹרֵה וְנָתַן לְחֵבְרוֹ, וְחֵבְרוֹ לְחֵבְרוֹ, וְהַכֹּהֵן הַקְּרוֹב
אֶצֶל הַמִּזְבֵּחַ זִזְרוּקוֹ זְרִיקָה אַחַת כְּנֶגֶד הַיְסוּד, וְחֹזֵר הַכֹּלֵי רִיקוֹן לְחֵבְרוֹ,
וְחֵבְרוֹ לְחֵבְרוֹ, וּמְקַבֵּל כָּלֵי הַמְּלֵא תַחֲלָה וְאַחַר כֵּךְ מַחְזִיר הָרִיקוֹן. וְהָיוּ
שׁוֹרֹת שֶׁל בְּזִיכֵי כֶסֶף וְשׁוֹרֹת שֶׁל בְּזִיכֵי זָהָב. וְלֹא הָיוּ לְבְּזִיכֵין שׁוֹלִים שְׁמֵא

יניחם ויקרש הדם. אחר כך תולין את הפסח ומפשיטין אותו בלו וקורעין אותו וממחין את קרבו עד שיצא הפרש ומציאין את האימורים והם החלב שעל הקרב ויותרת הכבד וב' כליות והחלב שעליהן והאלה לעמת העצה, ונותנם בכלי שרת ומולחם ומקטרים הכהן על גבי המזבח כל אחד לבדו. והשחיטה והזריקה ומחוי קרבו והקטר חלבו דוחין את השבת, ושאר עניניו אינם דוחין את השבת. וכן אין מולכין את הפסח לבית כשחל בשבת אלא פת האחת הם מתעכבים עם פסחיהם בהר הבית והפת השניה יושבת לה בחיל והשלישית במקומה עומדת. חשבה, יצאו וצלו פסחיהם. בשלשה כמות הפסח נשחט ואין פחותה משלשים אנשים. נכנסה פת הראשונה נתמלאה העזרה נועלין אותה. ובעוד שהם שוחטין ומקריבין את האימורים קוראין את ההלל. אם גמרו אותו קודם שיקריבו בלם שונים אותו, ואם שגו ישלשו. על כל קריאה תוקעין ג' תקיעות תקיעה תרועה תקיעה. גמרו להקריב פותחין העזרה. יצאה פת ראשונה נכנסה פת שניה נועלין דלתות העזרה. גמרו, פותחין, יצאה פת שניה נכנסה פת שלישית ומעשה בלן שוין. ואחר שיצאו בלן רוחצין העזרה ואפלו בשבת מפני לכלוף הדם שהיה בה. וכיצד היתה הרחיצה? אמת המים היתה עוברת בעזרה והיה לה מקום לצאת ממנה, וכשרוצין להדיח את הרצפה, סותמין מקום יציאתה והיא מתמלאת על כל גדותיה מפה ומפה עד שהמים עולים וצפים מכאן ומכאן ומקבץ אליה כל דם וכל לכלוף שהיה בעזרה ואחר כך פותחין מקום יציאתה והכל יוצא עד שגשאר הרצפה מנקה ומשפה. זהו כבוד הבית. ואם הפסח נמצא טריפה, לא עלה לו עד שמביא אחר:

זהו הענין בקצור גדול. וצריך האדם הירא וחרד על דבר ה' לקרות אותו בזמנו שתעלה קריאתו במקום הקרבתו, וידאג על חרבן הבית ויתחנן לפני ה' בורא עולם שיבנה אותו במהרה בימינו אמן:

יש לזכור: למרות שבקריאת 'סדר קרבן פסח' הרי זה כאילו אנו עומדים בבית המקדש ממש ומקריבים את הקרבן, עדיין אין הקרבן כפי שהוא צריך להיות באמת, מאחר והקרבתו האמיתית הוא רק בבית המקדש. לכן, זה הזמן לבקש מעומק הלב את בניין בית המקדש בהתגלות הרבי מה"מ.

סדר הגדה

הכנת הקערה נעשית בלילה, אחרי שחוזרים מבית הכנסת.

יִסְדֵּר עַל שְׁלֹחַנו קְעֵרָה בְּגו' מִצּוֹת מְנַחִים זֶה עַל זֶה, הַיִּשְׂרָאֵל וְעַלֵּיו הַלְוִי וְעַלֵּיו הַכֹּהֵן. וְעַלֵּיו לְיָמִין הַזְּרוּעַ, וּכְנָגְדוֹ לְשִׂמְאֵל הַבִּיצָה, תַּחְתֵּיהֶם בְּאֶמְצַע הַמְּרוֹר, וְתַחַת הַזְּרוּעַ הַחֲרוּסָת, וּכְנָגְדוֹ תַּחַת הַבִּיצָה הַכֶּרֶס, וְתַחַת הַמְּרוֹר הַחֲזֵרֶת שְׁעוֹשִׂין כּוֹרֵךְ:

סימן סדר של פסח

קָדֵשׁ. וְרַחֵץ. בְּרֶפֶס. יַחֵץ. מְגִיד. רְחֵצָה. מוֹצֵיא. מִצָּה.
מְרוֹר. כּוֹרֵךְ. שְׁלַחַן עוֹרֵךְ. צְפוּן. בִּרְךְ. הַלֵּל. נִרְצָה:

מנהגי הרבי

- א. אין מניחים על השולחן כלי כסף לנוי, אלא רק את הכלים המיועדים לצורך הסעודה.
- ב. במרכז השולחן – מונחת כוס המיועדת ל"כוס של אליהו".
- ג. משתמש ב'הגדה שלל פסח עם לקוטי טעמים ומנהגים', וכן סידור האר"י של ר' שבתאי מראשקוב, במהלך הסדר – מעיין בהם.
- ד. מסדר את הקערה, כשהוא עומד.
- ה. לפני שמניח את הדברים על הקערה, קורא בלחש את ההוראה על כך בסידור. לדוגמה, לפני שמניח את הזרוע, אומר "הזרוע מימין" ואחר כך מניח את הזרוע, וכן בשאר הדברים.
- ו. מניח את כל הסימנים על המפה שעל גבי המצות – ללא הפסק ביניהם.
- ז. לעיתים, מניח שתי מפיות תחת החרוסת.
- ח. סדר הנחת ה'מרוור' וה'כורך': מודד ארבע כפות גדולות מלאות חריין טחון – סוחט אותן היטב בידו, ומכין מהן עיגול קרוב לגודל ביצה. אחר כך עוטף זאת מכל צד בעלי חסה – שניים גדולים או שלושה קטנים. בנוסף לכך, מניח בפנים חתיכת חריין שאינה מפוררת.
- ט. כרפס – מניח בצל שלם, או חצי בצל גדול. הבצל מונח על הקערה, עם הקליפה.
- י. במשך כל זמן הסדר נמצא כוס היין, לימין הקערה.
- יא. לאחר סידור הקערה, אומר את כל סימני הסדר מתוך ההגדה, החל מהמילים: "סימן סדר של פסח – קדש ורחץ... עד הסוף.
- יב. בכל פעם שמגיעים לקיים את אחד מ'סימני הסדר', אומר את הסימן, כגון: 'כרפס', 'יחץ', וכן את כל ההלכות הכתובות בהגדה, ביחס לסימן זה. כל האמירות הללו הינן בלחש.

אם חל בשבת אומרים "שלום עליכם" "אשת חיל"
"מזמור לדוד ה' רועי" "דא היא סעודתא" בלחש, ואח"כ
מתחילים "יום השישי".

שְׁלוֹם עֲלֵיכֶם מִלְאֲכֵי הַשָּׁרֵת מִלְאֲכֵי עֲלִיּוֹן מִמְּלֶךְ
מִלְכֵי הַמְּלָכִים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: (ג' פעמים)

בוֹאֲכֶם לְשָׁלוֹם מִלְאֲכֵי הַשָּׁלוֹם מִלְאֲכֵי עֲלִיּוֹן מִמְּלֶךְ
מִלְכֵי הַמְּלָכִים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: (ג' פעמים)

בְּרַבּוֹנֵי לְשָׁלוֹם מִלְאֲכֵי הַשָּׁלוֹם מִלְאֲכֵי עֲלִיּוֹן מִמְּלֶךְ
מִלְכֵי הַמְּלָכִים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: (ג' פעמים)

צֵאתְכֶם לְשָׁלוֹם מִלְאֲכֵי הַשָּׁלוֹם מִלְאֲכֵי עֲלִיּוֹן מִמְּלֶךְ
מִלְכֵי הַמְּלָכִים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: (ג' פעמים)

כִּי מִלְאֲכֵי יְצוּהָ לָךְ, לְשִׁמְרֶךָ בְּכָל דְרָכֶיךָ: יי' יִשְׁמַר צֵאתְךָ
וּבוֹאֲךָ, מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

אִשְׁת חֵיל מִי יִמְצָא, וְרַחוּק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: בָּטַח בָּהּ
לֵב בַּעֲלָהּ, וְשָׁלַל לֹא יִחְסֹר: גְּמַלְתָּהּ טוֹב וְלֹא
רָע, כֹּל יְמֵי חַיֶּיהָ: דְרָשָׁה צְמֹר וּפְשִׁתִּים, וְתַעַשׂ בַּחֲפִזָּה
כַּפִּיהָ: הִיטָה כְּאֲנִיּוֹת סוּחַר, מִמְּרַחֵק תָּבִיא לַחֲמָה: וְתִקֵּם |
בְּעוֹד לִילָהּ, וְתִתֵּן טָרֶף לְבֵיתָהּ, וְחַק לְנַעֲרֹתֶיהָ: זְמַמָּה שָׂדֵה
וְתִקַּח הוּ, מִפְּרֵי כַפִּיהָ נִטְעָה בָרֵם: חָגְרָה בְּעוֹז מְתַנְּיָהּ,
וְתִאֲמַץ זְרוּעֹתֶיהָ: מְטַעֶמָה כִּי טוֹב סַחְרָהּ, לֹא יִכְבֶּה בַלִּילָהּ
נֶגְהָ: יָדֶיהָ שְׁלָחָה בְּכִישׁוֹר, וּכְפִיהָ תִמְכּוּ פֶלֶךְ: כַּפָּה פְרִשָׁה
לְעֵנִי, וַיְדִיהָ שְׁלָחָה לְאֲבִיוֹן: לֹא תִירָא לְבֵיתָהּ מִשָּׁלֵג, כִּי כָּל

בֵּיתָה לְבוּשׁ שְׁנַיִם: מְרַבְּדִים עֲשֵׂתָהּ לָהּ, שֵׁשׁ וְאַרְגָּמָן
לְבוּשָׁה: נוֹדַע בְּשַׁעְרִים בְּעֵלָהּ, בְּשִׁבְתּוֹ עִם זְקֵנֵי אֶרֶץ: סָדִין
עֲשֵׂתָה וְתַמְכֶּרָה, וְחִגּוֹר נָתַנָּה לְכַנְעֵנִי: עֵז וְהָדָר לְבוּשָׁה,
וְתִשְׁחַק לְיוֹם אַחֲרוֹן: פִּיָּה פִּתְחָה בְּחִכְמָה, וְתוֹרַת חֶסֶד עַל
לְשׁוֹנָה: צוּפִיָּה הִלִּיכֹת בֵּיתָהּ, וְלֶחֶם עֲצֵלוֹת לֹא תֹאכַל:
קָמוּ בָנֶיהָ וַיֵּאשְׁרוּהָ, בְּעֵלָה וַיְהִלְלֶהָ: רַבּוֹת בָּנוֹת עָשׂוּ חֵיל,
וְאֵת עֲלִית עַל כְּלָנָה: שִׁקְרַת חֶחֶן וְהִבֵּל הִיפִּי, אֵשָׁה יִרְאֵת יְיָ
הִיא תִתְהַלֵּל: תָּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהִלְלוּהָ בְּשַׁעְרִים
מַעֲשֵׂיהָ:

מְזֻמָּר לְדוֹד יְיָ רַעִי לֹא אֶחָסֶר: בְּנֵאוֹת דִּשָּׂא יִרְבִּיצֵנִי,
עַל מֵי מִנְחוֹת יְנַהֲלֵנִי: נַפְשִׁי יִשׁוּבֵב, יְנַחֲנֵי
בְּמַעְגְלֵי צֶדֶק לְמַעַן שָׁמוּ: גַּם כִּי אֵלֶךְ בְּגֵיא צִלְמוֹת לֹא אִירָא
רַע, כִּי אֵתָה עֲמָדִי, שְׁבַמְדִּי וּמִשְׁעֲנִתְךָ הִמָּה יְנַחֲמֵנִי: תַּעֲרֹךְ
לְפָנַי | שְׁלַחַן נֶגֶד צִרְרִי, דִּשְׁנַת בְּשֶׁמֶן רֹאשִׁי, כּוֹסֵי רוּיָה: אֵד
| טוֹב וְחֶסֶד יִרְדְּפוּנִי כָּל יְמֵי חַיִּי, וְשִׁבְתִּי בְּבֵית יְיָ לְאֶרֶךְ
יָמִים:

דָּא הִיא סְעוּדָתָא דְחַקְל תְּפוּחִין קַדִּישִׁין:

אֶתְקִינּוּ סְעוּדָתָא דְמַהִימְנוּתָא שְׁלַמְתָּא, חֲדוּתָא
דְּמַלְכָּא קַדִּישָׁא אֶתְקִינּוּ סְעוּדָתָא דְּמַלְכָּא,
דָּא הִיא סְעוּדָתָא דְחַקְל תְּפוּחִין קַדִּישִׁין, וְזַעַר אֲנָפוּן
וְעֵתִיקָא קַדִּישָׁא אֶתְּוֹן לְסַעְדָּא בְּהֵדָה:

קידוש

אתְּקִינוּ סְעוּדָתָא דְּמִלְכָא עֲלָאָה דָּא הִיא סְעוּדָתָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהּ:

קודם הקידוש - שוטפים את הצד החיצוני של הכוס במים, וכן מדיחים במים את חלקה הפנימי (רצוי לייבש את הכוס קודם הבאתו לשולחן).

קִידוּשׁ

סדר אחיזת גביע הקידוש: אוחזים את הכוס ביד ימין, מעבירים ליד שמאל, מורידים את יד ימין למטה מעט - ומניחים את הכוס עליה. הכוס מונחת על כף היד, כשהאצבעות מורמות כלפי מעלה והאגודל שוכב.

קודם הקידוש מביטים על הנרות. בשעת הברכה, מסתכלים בכוס היין.

מנהגי הרבי

- א. משתמש בכוס גדולה של כסף ללא רגל.
- ב. "אתְּקִינוּ סְעוּדָתָא" אומר בלחש ובישיבה. אחר כך נעמד לקידוש.
- ג. מוזג בעצמו את היין לגביע. ממלא את הכוס בכמה שפיכות, עד שנשפך ממנו לצלחת.
- ד. סדר הגבהת הכוס לקידוש: נוטל את הכוס בימינו ומעבירה לשמאלו. תופס את שפת הכוס העליונה באצבעותיו הק', ומניח את הכוס מלמעלה למטה על כף יד ימינו. כף היד כפופה מעט כעין בית קיבול, האצבעות מוגבהות והאגודל שוכב מן הצד – באופן שהכוס מונח בעיקר על כף היד ומקצתו על האצבעות.
- ה. במהלך הסדר, כאשר צריכים להגביה את הכוס. כגון, באמירת 'והיא שעמדה' וכדומה – מגביה אותה כפי הסדר שמגביהים את הכוס לקידוש.
- ו. הסיבה – נשען על כסא סמוך שעליו מונחות שתי כריות.

כְּשָׁחַל יוֹם טוֹב בְּשַׁבַּת אוֹמְרִים תַּחֲלֶה יוֹם הַשְּׁשִׁי:

יּוֹם הַשְּׁשִׁי: א וַיְכַלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צְבָאָם: ב וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלֹאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִכָּל מְלֹאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה: ג וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדְּשׁ אֹתוֹ כִּי בּוֹ שָׁבַת מְכָל מְלֹאכְתּוֹ אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת:

בְּחֹל מִתְחִילֵינָּה כָּאֵן

סְבָרֵי מְרַנֵּן

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא פְּרֵי הַנֶּפֶשׁ:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר בָּנוּ מִכָּל עָם וְרוֹמְמָנוּ מִכָּל לְשׁוֹן וְקִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו. וַתִּתֵּן לָנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה (לשבת שְׁבֹתוֹת לְמַנוּחָה ו) מוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה חַגִּים וְזִמְנִים לְשִׂשׁוֹן אֶת יוֹם (לשבת הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְאֵת יוֹם) חַג הַמִּצְוֹת הַזֶּה. וְאֵת יוֹם טוֹב מְקַרָּא קֹדֶשׁ הַזֶּה זְמַן חַרוּתָנוּ (לשבת בְּאַהֲבָה) מְקַרָּא קֹדֶשׁ זְכָר לַיְצִיאַת מִצְרַיִם. כִּי בָנוּ בְּחִרְתָּ וְאוֹתָנוּ קִדְּשָׁתָּ מִכָּל הָעַמִּים. (וְשַׁבָּת) וּמוֹעֲדֵי קֹדֶשׁ (לשבת בְּאַהֲבָה וּבְרִצּוֹן) בְּשִׂמְחָה וּבְשִׂשׁוֹן הַנְּחִלְתָּנוּ: בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת ו) יִשְׂרָאֵל וְהַזְמִינִים:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁתְּחַיֵּנוּ וְקִיְּמָנוּ וְהַגִּיעָנוּ לְזְמַן הַזֶּה:

בְּמוֹצָאֵי שַׁבַּת מְקֻדְשֵׁינָא יְקֻנָּה"ז. יֵינָא (בְּרַכְתָּא "בּוֹרָא פְּרִי הַגֶּפֶן").
 קְדוּשָׁא (בְּרַכְתָּא "אֲשֶׁר בָּחַר בְּנוֹ מִכָּל עַם"). גַּר (בְּרַכְתָּא "בּוֹרָא
 מֵאוּרֵי הָאֵשׁ"). הַבְּדִלָּה (בְּרַכְתָּא "הַמְבַדֵּיל בֵּין קוּדֵשׁ לְחוֹל").
 זְמַן (בְּרַכְתָּא "שֶׁהַחַיִּינוּ"):

מביטים על הנרות שעל השולחן, ואין מאחדים שני נרות יחד.
 אין מביטים על הצפרניים.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרָא מֵאוּרֵי הָאֵשׁ:

**בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַמְבַדֵּיל בֵּין קְדֹשׁ לְחוֹל. בֵּין
 אוֹר לְחֹשֶׁךְ. בֵּין יִשְׂרָאֵל לְעַמִּים. בֵּין יוֹם הַשְּׁבִיעִי לְשֵׁשֶׁת יָמֵי
 הַמַּעֲשֵׂה. בֵּין קְדֻשַׁת שַׁבַּת לְקְדֻשַׁת יוֹם טוֹב הַבְּדִלָּתָא. וְאֵת יוֹם הַשְּׁבִיעִי
 מוֹשֵׁשֶׁת יָמֵי הַמַּעֲשֵׂה קְדֻשָּׁתָא. הַבְּדִלָּתָא וְקְדֻשַׁתָּא אֵת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל
 בְּקְדֻשַׁתְךָ: בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה הַמְבַדֵּיל בֵּין קְדֹשׁ לְקְדֹשׁ: שֶׁהַחַיִּינוּ**

שׁוֹתָה הַכּוֹס בִּישִׁיבָה בְּהַסְבַּת שְׂמָאל דְרַךְ חֲרוּת:

נוהגים לשתות את כל הכוס ובבת אחת.
 אשה, אינה שותה בהסיבה.

וְנוֹטֵל יָדָיו וְאֵינוֹ מְכַרְךָ:

אין להפסיק בדיבור בין הנטילה לאכילה.

מנהגי הרבי

- א. לפני שנוטל ידיו, קורא בלחש את ההלכות שכתובות בהגדה, בקשר ל"ורחץ" ו"כרפס".
- ב. אינו נוטל ידיו על ידי אחר.
- ג. אינו נוהג שיביאו אליו את הספל והקערה, אלא קם ממקומו ונוטל ידיו בכיור.